

Arrest

nr. 323 558 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. MASSIN**
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 juni 2024 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat Z. AKCA *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 4 maart 2024 dient W.H.T. (hierna: verzoekster) in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van T.Y. (hierna: verzoeker) een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 mei 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Eritrea. U bent geboren op 1 januari 1993 in Asmara, Eritrea. U bent ongehuwd. U heeft zes kinderen. Uw twee oudste kinderen, een meisje en een jongen, verblijven in Asmara, drie kinderen, drie dochters, verblijven in Duitsland en uw jongste kind, een zoon van vier jaar oud, verblijft met u in België.

U leefde van uw 5 jaar tot 2013 in Sudan, daarna verbleef u van 15 april 2013 tot juni 2015 in Libië en dan bent u via Italië naar Duitsland gereisd waar u aankwam op 25 juni 2015. In Duitsland diende u een verzoek om internationale bescherming in op 13 augustus 2015. Op 17 augustus 2018 verwierf u een internationaal beschermingsstatuut, met name de subsidiaire bescherming. U had een vriend, de vader van uw jongste kind, in Duitsland maar u heeft geen contact meer met hem.

U verklaarde dat drie kinderen, drie dochters van u, in Duitsland werden weggenomen van u en in de pleegzorg werden geplaatst door Jugendamt, de Duitse welzijnsorganisatie binnen de jeugdzorg, die de rechten van kinderen verdedigt. U gaf aan dat er geen duidelijke redenen zijn waarom uw kinderen werden geplaatst in de pleegzorg. U verklaarde wel dat uw dochter Sa. acht jaar geleden van u werd weggenomen omwille van een hartprobleem. Uw dochter Sh.T. werd zeven jaar geleden van u weggenomen omdat ze ondergewicht had. Uw dochter I. werd zonder duidelijke reden van u weggenomen de dag nadat u bevallen was, ongeveer 5 jaar geleden. U ging in beroep bij de rechter tegen de beslissingen van Jugendamt maar uw beroep werd afgewezen en uw drie dochters werden u niet terug gegeven. Ook uw zoon Y. werd van u weggenomen wanneer u gedurende drie weken dakloos was. Nadat u in beroep ging kreeg u uw zoon terug. Op 1 maart 2024 ging de Jugendamt uw zoon Y. opnieuw van u afnemen. U verklaarde eveneens dat u niet kon werken in Duitsland en u zichzelf en uw kind niet kon onderhouden. Omwille van voorgaande redenen vertrok u op 28 februari 2024 uit Duitsland en reisde u naar België. U vreest bij een terugkeer naar Duitsland ook gearresteerd te worden omdat u de Jugendamt en de vader van uw jongste zoon niet informeerde dat u uw zoon naar België bracht.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 4 maart 2024.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in het administratief dossier en uit uw verklaringen (CGVS, W., 06.05.2024, p. 5), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een

meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Duitsland, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U verklaarde dat drie dochters van u in Duitsland werden weggenomen van u en in de pleegzorg werden geplaatst door de Jugendamt. U gaf aan dat er geen duidelijke redenen zijn waarom uw kinderen werden geplaatst in de pleegzorg (CGVS, W., 06.05.2024, p. 9). U beweerde wel dat uw dochter Sa. acht jaar geleden van u werd weggenomen omwille van een hartprobleem. Uw dochter Sh.T. werd zeven jaar geleden volgens u van u weggenomen omdat ze ondergewicht had. Uw dochter I. werd naar uw verklaringen zonder duidelijke reden van u weggenomen, de dag nadat u bevallen was, ongeveer 5 jaar geleden (CGVS, W., 06.05.2024, p. 8-9). Met betrekking tot de redenen die u aanhaalt waarom uw dochters Sa., Sh.T. en I. in de pleegzorg werden geplaatst moet worden opgemerkt dat dit louter blote beweringen zijn waarvoor u geen enkel bewijs aanbrengt. Deze redenen kunnen dan ook niet zomaar voor waar worden aangenomen. Bovendien geeft u zelf aan dat u niet goed weet waarom uw kinderen van u werden weggenomen (CGVS, W., 06.05.2024, p. 9). Het CGVS kan echter vooral niet anders dan opmerken dat het toch wel heel opvallend is dat u van de beslissingen voor dergelijke ingrijpende gebeurtenissen, wat de plaatsing van uw kinderen ongetwijfeld moet zijn, geen enkel document kan voorleggen. U kan geen enkel document van de Jugendamt voorleggen. Dit is totaal onbegrijpelijk. U verklaarde geen enkel document uit Duitsland te hebben meegenomen omdat het een plotse beslissing was die u naar België bracht (CGVS, W., 06.05.2024, p. 3). U heeft ook geen enkele e-mail omtrent de plaatsing van uw kinderen. Nochtans wist u op voorhand dat uw zoon van u zou worden weggenomen op 1 maart 2024 en u vertrok op 28 februari (CGVS, W., 06.05.2024, p. 8 en p. 12-13) zodat u redelijkerwijze toch verondersteld mag worden in de gelegenheid te hebben verkeerd om toch dergelijke belangrijke documenten met u mee te nemen en te kunnen voorleggen. U heeft ook geen enkel document van de beroepsprocedures bij de rechtbank tegen de beslissingen van de Jugendamt. In dit verband moet toch worden benadrukt dat het bovendien ook bijzonder opmerkelijk is dat u verklaarde dat u

de documenten met betrekking tot de plaatsing van uw kinderen in de jeugdzorg ook niet opnieuw kan bekomen. Uw advocaat zou de documenten niet hebben (CGVS, W., 06.05.2024, p. 11) wat al vreemd is an sich gezien hij of zij u moet vertegenwoordigen. U zou verder ook geen contact kunnen leggen met uw advocaat gezien u zijn mobiel nummer niet heeft en u ook zijn e-mailadres niet heeft (CGVS, W., 06.05.2024, p. 11). Het CGVS heeft dan ook het vermoeden dat u de werkelijke redenen voor de plaatsing van uw kinderen niet wil meedelen en voor het CGVS verborgen wil houden. U kan hoe dan ook, omwille van voorgaande bedenkingen, niet overtuigen dat uw kinderen u zouden ontnomen zijn door de Jugendamt omwille van onrechtmatige redenen. U geeft ons geen overtuigende indicaties of bewijzen dat de reguliere procedures bij de plaatsing van uw kinderen in de jeugdzorg niet zouden gevolgd zijn of dat daarvan afgeweken zou zijn. Bovendien had u ook toegang tot de rechter zodat de gebruikte procedures, voor wat betreft uw specifieke geval, op hun wettelijkheid konden worden getoetst en er kon worden toegezien op uw rechten. U bent bij drie verschillende rechtbanken langs geweest en had twee advocaten zodat de toegang tot de rechter in de praktijk ook werd verzekerd. U gaf zelf aan dat u ongelijk heeft gekregen van de rechter. U heeft ook de organisatie Caritas bezocht die u kon bijstaan en Jugendamt contacteerde (CGVS, W., 06.05.2024, p. 8 en p. 13). We kunnen dan ook besluiten dat er uiteraard geen sprake kan zijn van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, louter en alleen omwille van de plaatsing van uw kinderen. Ook bij een terugkeer naar Duitsland mag er van uitgegaan worden dat uw fundamentele rechten daar niet worden geschonden, of op z'n minst dat u over de nodige beroepsmogelijkheden beschikt indien dit het geval moest zijn. Het is algemeen geweten dat Duitsland een rechtsstaat is en wel degelijk kwaliteitsvolle gerechtelijke procedures heeft.

U verklaarde eveneens dat u niet kon werken in Duitsland en u zichzelf en uw kind niet kon onderhouden. In de eerste plaats moet u er echter op worden gewezen dat u zelf verklaarde te hebben gewerkt voor Amazon in Duitsland. U werkte ook in een restaurant (CGVS, W., 06.05.2024, p. 4). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u in Amazon geen permanent contract had maar wel een tijdelijk contract en u enkel met een tijdelijk contract kon werken in Duitsland met uw subsidiaire beschermingsstatus (CGVS, W., 06.05.2024, p. 13-14). Nochtans blijkt uit de landeninformatie (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf) heel duidelijk dat erkende vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming onbeperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als de Duitse burgers. U verklaarde eveneens dat u door de Jugendamt en door de rechter werd verhinderd om te werken. Ze zouden u hebben opgedragen niet te werken (CGVS, W., 06.05.2024, p. 14). Dit is opnieuw een blote bewering waarvoor u geen bewijzen aanbrengt. Dit neemt niet weg dat het niet ongebruikelijk en ook begrijpelijk is dat wanneer u werkt uw uitkering of een deel daarvan wordt ingehouden ter compensatie.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, van de artikelen 4 en "11 tot en met 35 en volgenden" van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen, van “*Het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een [...]) Behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen*)”.

2.2. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissing en besluiten dat zij wel degelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoekers een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij de volgende toelichting geven:

“Verzoeker kon zijn raadsman pas ontmoeten nadat het beroep was ingesteld, omdat hij een tolk moest vinden en omdat de termijn voor het instellen van beroep tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing kort was. De registratie van het beroep nam enige tijd in beslag wegens problemen met de regularisatie van het verzoek.

Daarom wenst zij in tempore non suspecto de volgende verduidelijkingen aan te brengen .

Verzoeker kan geen Duitse documenten meer overleggen, aangezien deze door de sociale dienst waren ingenomen. Bovendien heeft verzoeker geen contact meer met zijn dochters, die in Duitsland zijn gebleven, of met wie dan ook. Het is dan ook onevenredig en veel te hard om haar een gebrek aan documenten te verwijten.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij tijdens zijn gesprekken met DVZ en CGVS om een tolk heeft gevraagd die Amhaars sprak. Dit blijkt met name uit Bijlage 26.

Tijdens het gesprek bij het CGVS durfde verzoeker een tolk die Tigrinya sprak niet te weigeren. Verzoeker spreekt echter zeer gebrekkig Tigrinya en begrijpt niet alles wat er gezegd wordt.

Dit kan de kwaliteit van zijn verklaringen hebben beïnvloed. Bovendien was daarom een Ahmaar-tolk nodig voor de hoorzitting, zoals aangegeven in het verzoekschrift ingediend op 11.06.2024.”

3.2. De Raad ontvangt ingevolge de door de Raad op grond van artikel 36/62 van de Vreemdelingenwet betekende beschikking van 4 september 2024 vanwege verweerder een aanvullende nota waarin een weblink is opgenomen naar het rapport “*Country Report: Germany. Update 2023*” van AIDA/ECRE van 10 juli 2024.

3.3. De Raad ontvangt vanwege verzoekers een tweede aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij citeren uit vier internetartikels met betrekking tot de situatie van personen met internationale bescherming in Duitsland, waarvan er voor drie ervan een weblink wordt opgenomen in deze nota.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling

7.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*” van 29 mei 2024, genomen door de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Uit de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. De informatie opgenomen in het verzoekschrift heeft bovendien veelal betrekking op de situatie van verzoekers om internationale bescherming, die echter grondig verschilt van personen die van internationale bescherming genieten, zoals verzoekster. Dat er in Duitsland sprake was/is van een toename van het aantal verzoeken om internationale bescherming, dat er een verstrenging van het migratie- en

asielbeleid wordt bepleit en dat er aanvallen plaatsvinden tegen statushouders met een racistische inslag, betekent op zich echter geenszins dat statushouders in Duitsland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Waar verzoekster wijst op informatie over moeilijkheden voor statushouders om in Duitsland een geboorteakte te bekomen, dient vastgesteld dat zij zelf geen enkele melding maakte van dergelijke moeilijkheden voor haarzelf en/of haar kinderen. Uit de landeninformatie blijkt voorts dat statushouders dezelfde toegang hebben tot de woningmarkt als Duitse onderdanen maar dat er een tekort is aan betaalbare huisvesting. Deze huisvestigingsproblematiek treft zowel Duitse onderdanen als statushouders. Deze situatie is in België niet anders. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat statushouders de mogelijkheid hebben om in opvangcentra te blijven en dat lokale overheden kunnen tussenkomen in de betaling van huur. Het geheel van de landeninformatie in acht genomen, blijkt niet dat de Duitse autoriteiten, in het kader van de beschreven huisvestigingsproblematiek, geheel onverschillig zijn. Waar verzoekster nog aanvoert dat door de vluchtelingen uit Oekraïne de opvangsituatie in het gedrang komt en dat dat het op heden moeilijk is om onderdak te voorzien voor migranten, merkt de Raad op dat dit een algemene situatie is waar elk Europees land mee geconfronteerd wordt. Verzoekster toont hiermee niet aan dat zij in haar persoonlijke situatie haar rechten en voordelen verbonden aan haar internationale beschermingsstatus in Duitsland niet langer zou kunnen laten gelden. Uit het *“Country Report: Germany. Update 2023”* van AIDA/ECRE van 10 juli 2024 blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden, dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt, onderwijs en sociale bijstand. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

7.2. Verzoekster slaagt er *in casu* niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt als volgt:

“Ten slotte heeft verzoeker op 17.08.2018 van de Duitse asielautoriteiten de subsidiaire beschermingsstatus gekregen. Er is geen garantie in de beslissing dat de status nog steeds geldig is, en/of dat deze zal worden verlengd in geval van terugkeer. De eenvoudige verklaring van de verwerende partij is onvoldoende om vast te stellen of verzoekers verblijfsvergunning nog geldig is. Verzoeker en zijn raadsman hebben het administratief dossier besteld op 06.06.2024. Tot op heden is het administratief dossier nog steeds niet verzonden.”

stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekster op 17 augustus 2018 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekster deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat *in casu* het geval is, komt het aan verzoekster, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, toe om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekster levert dit bewijs niet. Verder dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* artikelen 11, 14, 16 en 19 van richtlijn 2011/95/EU). Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen en dat zij zich niet

langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland en/of dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning verlopen zou zijn, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan verzoekster om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat verzoekster in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Verder dient erop gewezen dat het inzagerecht verzoekster toelaat om haar dossier op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan teneinde haar verdediging te organiseren indien zij van oordeel is dat informatie uit het dossier ontbreekt. Indien verzoeksters advocaat bepaalde stukken niet zou hebben ontvangen, was het aan hem om (de dienst "Advocaten" van) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte te stellen en de bedoelde stukken in te zien of alsnog aan te vragen.

Verder motiveert de commissaris-generaal met betrekking tot verzoeksters persoonlijke levensomstandigheden in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"U verklaarde dat drie dochters van u in Duitsland werden weggenomen van u en in de pleegzorg werden geplaatst door de Jugendamt. U gaf aan dat er geen duidelijke redenen zijn waarom uw kinderen werden geplaatst in de pleegzorg (CGVS, W., 06.05.2024, p. 9). U beweerde wel dat uw dochter Sa. acht jaar geleden van u werd weggenomen omwille van een hartprobleem. Uw dochter Sh.T. werd zeven jaar geleden volgens u van u weggenomen omdat ze ondergewicht had. Uw dochter I. werd naar uw verklaringen zonder duidelijke reden van u weggenomen, de dag nadat u bevallen was, ongeveer 5 jaar geleden (CGVS, W., 06.05.2024, p. 8-9). Met betrekking tot de redenen die u aanhaalt waarom uw dochters Sa., Sh.T. en I. in de pleegzorg werden geplaatst moet worden opgemerkt dat dit louter blote beweringen zijn waarvoor u geen enkel bewijs aanbrengt. Deze redenen kunnen dan ook niet zomaar voor waar worden aangenomen. Bovendien geeft u zelf aan dat u niet goed weet waarom uw kinderen van u werden weggenomen (CGVS, W., 06.05.2024, p. 9). Het CGVS kan echter vooral niet anders dan opmerken dat het toch wel heel opvallend is dat u van de beslissingen voor dergelijke ingrijpende gebeurtenissen, wat de plaatsing van uw kinderen ongetwijfeld moet zijn, geen enkel document kan voorleggen. U kan geen enkel document van de Jugendamt voorleggen. Dit is totaal onbegrijpelijk. U verklaarde geen enkel document uit Duitsland te hebben meegenomen omdat het een plotse beslissing was die u naar België bracht (CGVS, W., 06.05.2024, p. 3). U heeft ook geen enkele e-mail omtrent de plaatsing van uw kinderen. Nochtans wist u op voorhand dat uw zoon van u zou worden weggenomen op 1 maart 2024 en u vertrok op 28 februari (CGVS, W., 06.05.2024, p. 8 en p. 12-13) zodat u redelijkerwijze toch verondersteld mag worden in de gelegenheid te hebben verkeerd om toch dergelijke belangrijke documenten met u mee te nemen en te kunnen voorleggen. U heeft ook geen enkel document van de beroepsprocedures bij de rechtbank tegen de beslissingen van de Jugendamt. In dit verband moet toch worden benadrukt dat het bovendien ook bijzonder opmerkelijk is dat u verklaarde dat u de documenten met betrekking tot de plaatsing van uw kinderen in de jeugdzorg ook niet opnieuw kan bekomen. Uw advocaat zou de documenten niet hebben (CGVS, W., 06.05.2024, p. 11) wat al vreemd is an sich gezien hij of zij u moet vertegenwoordigen. U zou verder ook geen contact kunnen leggen met uw advocaat gezien u zijn mobiel nummer niet heeft en u ook zijn e-mailadres niet heeft (CGVS, W., 06.05.2024, p. 11). Het CGVS heeft dan ook het vermoeden dat u de werkelijke redenen voor de plaatsing van uw kinderen niet wil meedelen en voor het CGVS verborgen wil houden. U kan hoe dan ook, omwille van voorgaande bedenkingen, niet overtuigen dat uw kinderen u zouden ontnomen zijn door de Jugendamt omwille van onrechtmatige redenen. U geeft ons geen overtuigende indicaties of bewijzen dat de reguliere procedures bij de plaatsing van uw kinderen in de jeugdzorg niet zouden gevolgd zijn of dat daarvan afgeweken zou zijn. Bovendien had u ook toegang tot de rechter zodat de gebruikte procedures, voor wat betreft uw specifieke geval, op hun wettelijkheid konden worden getoetst en er kon worden toegezien op uw rechten. U bent bij drie verschillende rechtbanken langs geweest en had twee advocaten zodat de toegang tot de rechter in de praktijk ook werd verzekerd. U gaf zelf aan dat u ongelijk heeft gekregen van de rechter. U heeft ook de organisatie Caritas bezocht die u kon bijstaan en Jugendamt contacteerde (CGVS, W., 06.05.2024, p. 8 en p. 13). We kunnen dan ook besluiten dat er uiteraard geen sprake kan zijn van vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, louter en alleen omwille van de plaatsing van uw kinderen. Ook bij een terugkeer naar Duitsland mag er van uitgegaan worden dat uw fundamentele rechten daar niet worden geschonden, of op z'n minst dat u over de nodige beroepsmogelijkheden beschikt indien dit het geval moest zijn. Het is algemeen geweten dat Duitsland een rechtsstaat is en wel degelijk kwaliteitsvolle gerechtelijke procedures heeft.

U verklaarde eveneens dat u niet kon werken in Duitsland en u zichzelf en uw kind niet kon onderhouden. In de eerste plaats moet u er echter op worden gewezen dat u zelf verklaarde te hebben gewerkt voor Amazon in Duitsland. U werkte ook in een restaurant (CGVS, W., 06.05.2024, p. 4). Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u in Amazon geen permanent contract had maar wel een tijdelijk contract en u enkel met een tijdelijk contract kon werken in Duitsland met uw subsidiaire beschermingsstatus (CGVS, W., 06.05.2024, p. 13-14).

Nochtans blijkt uit de landeninformatie (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-DE_2022update.pdf) heel duidelijk dat erkende vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming onbeperkte toegang hebben tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als de Duitse burgers. U verklaarde eveneens dat u door de Jugendamt en door de rechter werd verhinderd om te werken. Ze zouden u hebben opgedragen niet te werken (CGVS, W., 06.05.2024, p. 14). Dit is opnieuw een blote bewering waarvoor u geen bewijzen aanbrengt. Dit neemt niet weg dat het niet ongebruikelijk en ook begrijpelijk is dat wanneer u werkt uw uitkering of een deel daarvan wordt ingehouden ter compensatie."

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij met een tijdelijk contract werkte, dient erop gewezen dat zij dit reeds eerder uiteenzette. Dit neemt evenwel niet weg dat zij wel degelijk kon werken. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat statushouders in Duitsland wel degelijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt. Dat verzoekster vier kinderen had, waardoor zij niet voldoende inkomsten had om in het onderhoud van haar en haar kinderen te voorzien, dient erop gewezen dat zij verklaarde dat drie van haar vier kinderen door de Duitse jeugdzorg elders werden geplaatst. Hieruit blijkt genoegzaam dat de Duitse instanties geenszins onverschillig staan/stonden tegenover de levensomstandigheden van verzoekster en haar kinderen. Dat verzoekster geen enkel document kan voorleggen ter staving van haar verklaringen over het plaatsen van haar kinderen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat heden niet wordt betwist dat drie van haar kinderen door de Duitse jeugdzorg elders werden geplaatst. Doch tevens doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters verklaringen over de omstandigheden van deze plaatsingen van haar drie kinderen slechts blote beweringen zijn en dat zij geenszins concreet aantoonde dat er hierbij sprake zou zijn geweest van een onrechtmatig optreden door de Duitse autoriteiten, temeer daar zij toegang had tot een rechter om deze plaatsingen aan te vechten, hetgeen zij ook niet ontkent. Waar verzoekster in haar eerste aanvullende nota betoogt dat de documenten inzake de plaatsing van haar kinderen werden ingenomen door "de sociale dienst", dient vastgesteld dat zij hiervan niet eerder melding maakte wanneer zij hieromtrent tijdens haar persoonlijk onderhoud werd bevraagd. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij een advocaat had, zodat niet kan worden ingezien dat zij via deze advocaat geen kopieën van deze documenten kan bekomen. Dat zij diens nummer niet (meer) heeft, is een blote bewering die geenszins overtuigt.

Waar verzoekster wijst op haar zoon Y., verzoeker, die bij haar in België verblijft, dient vastgesteld dat niets eraan in de weg staat dat verzoeker zijn moeder volgt ingeval van een eventuele terugkeer naar Duitsland. Verzoekers laten na op enigerlei wijze concreet te duiden op welke wijze het hoger belang van verzoeker als kind in het gedrang zou zijn en/of zou kunnen komen door de bestreden beslissing en/of ingeval van een eventuele terugkeer naar Duitsland. Zij komen immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie met betrekking tot de situatie van verzoekers om internationale bescherming en statushouders in Duitsland, terwijl hoger reeds werd vastgesteld dat uit deze informatie niet blijkt dat statushouders in Duitsland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een individuele beoordeling zich opdringt. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op de persoonlijke, individuele situatie van verzoekers volstaat hiertoe niet.

Waar verzoekster in haar eerste aanvullende nota betoogt dat zij een tolk Amhaars had gevraagd, doch dat haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen plaatsvond met hulp van een tolk Tigrinya, waardoor zij niet alles begreep, dient vastgesteld dat zij nalaat concreet te duiden waar of wanneer zij omwille van vertaalproblemen niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar beschermingsverzoek uiteen te zetten. Evenmin maakte zij hiervan melding doorheen haar persoonlijk onderhoud. Het op dergelijke wijze *post factum* opwerpen van algemene vertaalproblemen is geenszins ernstig.

Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekers niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt of terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Duitsland alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen laten gelden.

In voorliggend geval blijkt, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, dat verzoekster niet aantoonde dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd, ontoereikend zou zijn.

Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Aangezien aan verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of verzoekster nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

7.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER